

הכרם, הפך להיות נחלת-הכלל. ברכה הפי כה בין לילה ממוזנבת, המחפשת קירובם של אומנים, ונערת-זוהר, הרוצה מבגרים בליוויים, ארוחות יקרות ונסיעות לחוץ-לארץ, לצעירה המעורבת בחשדות של הונאה ומעשים פליליים.

ההופעה הבאה של ברכה היתה במישפט הארץ בצלאל מיוזחי. ברכה סיפרה בי מישפט על אהבתה הגדולה לגומאדי, שלמי רות שלא היה צד במישפט, הפך לאחד מעמודי-התווך שלו. גומאדי הגיב אב בי זילזול: "היא לא חברה שלי ולא אהובה שלי. אבל זה אני זורק לה 200 או 300 לירות, אבל זה מתוך רחמים".

היה זה אחרי ריב בינה לבין גומאדי. אל ברכה הגיע חשבוני-טלפון של למעלה מ-20 אלף לירות. באותה תקופה היה זה סכום ענק. ברכה טענה שאת מרבית ה- שיחות עשו גומאדי וחבריו, בעיקר לדרום-אפריקה, וביקשה מגומאדי את הכסף.

גומאדי, האיש שאהב להזמין את ברכה לארוחות מפוארות, בליליים יקרים בבתי-מלון ואף לנסיעות לחוץ-לארץ, קרים בבתי-תחילה לשלם. "לגבי ברכה מחוקה", הוא אמר או לידידים. ברכה לא היתה מחוקה אצל גומאדי, האיש ששמו הוזכר במישפט הארץ בקשר ללבן. היא היתה מחוקה מ- שום שהספכה להיות מכורה לסמים קשים, ואנשים כמו גומאדי חוששים מהסכנה שמכורים לסמים יכולים להביא עליהם.

שעוריות בנוכחות האשה והילדים

בסופו של דבר הגיעו ברכה וגומאדי לידי הסדר, שלפיו שילם לה גומאדי את חשבוני-הטלפון ועוד סכום מסויים תמורת הבטחה שהיא לא תפגוש אותו יותר. אולם, בעוד שגומאדי שילם את הכסף, לא עמדה ברכה בהסכם. היא המשיכה להטריד את גומאדי וגם היתה מופיעה בביתו, בתל-ברוך, בשעות לילה מאוחרות, ועורכת לו שעוריות בנוכחות אישתו ו-ילדיו.

לפני כשמונה חודשים נסעה ברכה ל-פראנקפורט. היא נסעה, ככל הנראה, ב- בירכתו של גומאדי, שצייד אותה בסכום כסף לנסיעה וגם ככתובות. שם היא פגשה בכמה מאנשי העולם-התחתון ה-ישראלי שהשתלטו על פרנקפורט, ביניהם גד ("שץ") פלום המפורסם וגדי שלוש מחיפה.

כשנעצרו השניים על-ידי מישטרת-פראנקפורט והורשעו באשמת סחיטה ו- תקיפה חמורה של ישראלי אחר, העונה לשם עצי, הסתלקה גם ברכה מגרמניה. היתה לה עוד סיבה לברוח מגרמניה, גם ללא הקשר שלה עם השניים, שנדונו לשש שנות-אסור. אחד האזרחים המכרי בדים של פראנקפורט התלונן נגדה ב- מישטרה. הוא טען שבעת שכילה עם ברכה במיטה, היא גנבה מכיס מכנסיו את ארנקו, שבו היה סכום ענק.

ברכה הגיעה לפאריס ושם נקשר שמה בעוד פרשת הברכת-סמים של ישראלים, אם כי לאיש אין הוכחה שהיא היתה קשור-לה בפרשה זו. או נעצרה ירדנה טרגנו, אשתו של סמי טרגנו ובתו של שאול ("הקינג") סינוראני, דמות ידועה בכרם-התימנים, ירדנה נידונה לשמונה שנות-אסור בעוון הברחת קילוגרם של הרואי-יש לשער שגומאדי, הנמלט עתה מזרוע-החוק-הישראלי, מצא את ברכה, ממנה ניסה להפטר כמה חודשים קודם לכן, ו- חידש איתה את קשריו. כיום לא יודעת מישטרת-ישראל היכן בדיוק נמצא גומאדי. יש הטוענים שהוא בפורטוגל, אחרים אומרים שהוא נראה בהונגריה. ארץ ה-ידתה של ברכה, ואילו עיתונאי ידני-לגומאדי דאג לפרסם, ורק מעטים מאמי-נים לכן, שהוא נמצא בלוס-אנג'לס.

לאיש, כולל חוקרים ובלשים של מיש-טרת בריטניה, אין בינתיים ראיות שה-קוקאין, שנמצא בתיקה של ברכה, קשור אישיו עם גומאדי. ידידיו של גומאדי בארץ טוענים, שאפשרות כזו כלל לא קיימת. לברבייה השתדל גומאדי להת-רקק מברכה, "כמו מאש", ואין זה מתקבל על הדעת שיצר עימה קשר מחודש, מה גם שגומאדי נרדף עתה על-ידי מיש-טרות העולם.

בין אם היה זה גומאדי ששלח את ברכה אלסע מסוכן עם קוקאין, ובין אם היו אלה ידידיה מפרנקפורט או מפאריס, אין ספק שהצעירה הבלונדית, עברה דרך ארוכה מאז נולדה בהונגריה,

הייתי בת חמש. בלילה עשיתי פיפי במי-טה בבוקר לקחה אותי אמא, הלבישה אותי, הכניסה את התחתונים הרטובים לשקית יחד עם פרוסת-לחם, וורקה אותי מהבית. כשעמדתי בחוץ ובכיתי, היא יצאה ושאלה אנשים ברחוב אם הם מעוניינים לקחת אותי.

„גנבה קטנה“

כ7 יום הייתי מקבלת 24 גרוש כדי לנסוע לגן וזורה. הרבה פעמים הלכתי לגן וחזרה ברגל, כדי לקנות לי סוכריה או מסטיק, כי כסף אחר לא נגנז לי אף פעם. עד היום אני הולכת עם הראש באדמה, אולי אמצא גרוש.

במעצר ברכה שווארץ במעצר הראשון שלה, שנעשה בארץ, בשעה חמש לפנות בוקר הפתיעו בלשים את ברכה, יחד עם חברה גומאדי (בתמונה למטה), בחדר המעצרים של בית-המישפט בתל-אביב). בעוד השופט האריך את מעצרו של גומאדי להמשך החקירה במישטרה, הוא שחרר את ברכה שווארץ.

הורי המאמצים, שהיו יהודים, לעזוב את הונגריה ולעלות לישראל. אחרי שעלינו לישראל השתנה הכל, כשהיינו בהונגריה, אהבו אותי כולם. בייחוד סבתא, האמא של אמי המאמצת. אני לא ידעתי אז בכלל כי אינני בת אמיתית. כולם פינקו אותי, הייתי חמודה ושקטה, ולא הפרעתי לאף אחד.

בישראל שלחו אותי למוסד לילדים אומנה, יחד עם אחותי, להורי לא היה או כסף, והם ניסו להתבסס. כעבור שני-שנים התגרשה אמי, הכירה רקין אחד מתיאטרון דר-היים, ועברה לגור איתו בצריף עלוב בכרם-התימנים. לא רחוק מהבית שגומאדי גדל בו.

היא הוציאה אותנו מן המוסד, ולקחה גם אותנו לצריף. לא היו מים חמים, ובית-השימוש היה רחוק מן הבית. כל בוקר היינו מגלים שהעכברים אכלו לנו את האוכל.

כבר אז הרגשתי באינסטינקט שהקשר שלי למשפחה חלש. היו ימים שהייתי עומדת שעות בחוץ, ומרגישה שאינני שייכת לשם. ואז קרה המיקרה שלא אשכח לעולם.

הייתי מלכת הכיתה. לימדתי תמיד כיתות מלוכות יותר, אפילו מנהל בית-הספר העריץ אותי.

בתקופה זו נולדה לאמי המאמצת תינוך קת, התאהבתי בה מההתחלה, הרגשתי כאילו היא שלי. את כל האהבה שנמנעה ממני נתתי לה.

בגיל זה גם התחלתי לקבל צורה. התחילו מסתכלים אחרי ברחוב, שורקים. כולם רצו להיות חברים שלי, הייתי מנהיגת בית-הספר.

אף פעם לא קיבלתי אהבה. תמיד רק העריצו אותי בגלל היופי, או בגלל היכולת שלי.

כשגמרתי כיתה ח' לא נשארתי יום אחד מיותר בבית. תיכף יצאתי לקיבוץ בית-אלפא. הייתי שנה בקיבוץ, ופתאום הם נזכרו שאני חסרה להם כתבו לי מכתבים והתחננו שאחזור, ואני כמו כמו מטומטמת חורתי.

בהתחלה קיבלו אותי יפה. אחר-כך התחילו להגביל אותי ביציאות שלי.

בגיל ארבע-עשרה וחצי היה לי החבר הראשון. הוא היה בן 25, יצאנו חצי שנה, בקושי נשיקה על הלחי. הייתי מוכרחה לחזור הביתה בעשר, פעם אחרת בחצי שעה, ולא נתנו לי לצאת מן הבית חודש.

נמאס לי. קמתי וברחתי לסבתא שלי. האמת היא שהיחידה שאהבה אותי זו סבתא, למרות שאיננה סבתי האמיתית. היא תמיד התגאתה בתמונות שלי ב-עיתונים.

התחלתי להצטלם בעיתונים שונים, וב- אותה תקופה היכרתי את סטיסן הצרפתי. סטיסן היה הראשון שלי, הייתי אז בת חמש-עשרה וחצי.

עד שהיכרתי את הצרפתי, יצאתי רק עם חתיכים ויפים. הכל בשביל השוויץ. אחר-כך ראיתי שכשאני נשארת איתם לבד בחדר, אין לי על מה לדבר איתם.

בגיל 16 התחיל אצלי יצר התבלטות. נבחרתי לנסיעת הים-התיכון ולסגנית נסיכת ים-סוף של העולם הזה. כשהותי עם הכתר והסרט הביתה, בכחה הסבתא מאושר, למחרת בבוקר היא הסתובבה כל היום עם הכתר.

הסבתא חיה מביטוח לאומי. היא עשתה למעני הכל, מבגדים ועד דמי-כיס. אך גם לה לא היה מספיק. היו תקופות שלא אכלתי אוכל אנושי שבועות. ירדתי אז באיזה עשר קילו. המון העיקרי שלי היה פלאפל וגזוז, וגם זה שמחתי כשהיה.

חוליה בשרשרת ההצלחות

כ7 אחד חושב שאני רצה אחרי כוכבים. זה הם שרצים אחרי תמיד מגיע אלי איזה מלצר, עם פתק להצטרף לשולחן. או שהחבר של הכוכב נישש אלי בעצמו ומזמין אותי. כך היכרתי את טוני הקטן, את מייק בראנט ואת אבי עופרים.

מה שעוזר לי באמת, זה השיער הבלונדי והעיניים הכחולות. אני חושבת שעוד לא היה גבר שרציתי ולא הישגתי. אבל תמיד אחרי שהישגתי אותו, לא רציתי בו יותר.

אני גם יודעת שחמישים אחוז מהגברים שיצאתי איתם, עשו את זה בשביל להכניס את שמי לשרשרת ההצלחות שלהם, ולא יותר.

הדבר הראשון שאני רוצה שיהיה אצל גבר שאני יוצאתי איתו, ואפילו רק לסעודה קלה, זה הרבה כסף בכיס. מאחר שלאנשים צעירים בדר-כלל אין הרבה כסף, והם כל הזמן מחשבים כמה נשאר להם בחשבוני-הבנק הצנום שלהם, נשארים רק המבוגרים והמבוססים. הם כבר יודעים מה שהם רוצים מעצמם, ומה שהם רוצים מהחיים שלהם. צעירים מתלבשים בצורה מרושלת, ואני הכי שונאת גברים שהולך כים כמו שמגדריקים ומתפורים לצדדים.

הגברים המבוגרים הישראליים הם נסבי לי, אבל לא ליותר מכמה שעות. אחר כך הם מתחילים להגדיל את הנשמה שלי. לעומת זאת, הגברים מערביים הם גני-מוסיים, מתחשבים ויותר שמרנים. אולי זה לא נשמע טוב, אבל אני מאד שמרנית ואוהבת שאנשים יתייחסו אלי כמו אל אשה. אני אוהבת להיות אשה ולהרגיש שאני אשה. בגלל זה אני רוצה שיתייחסו אלי ככה.

הגברים הזרים נותנים לי הרגשה של שביריות, רגשות, סכסיות. והם לא חושבים תמיד ומייד על המיטה, כמו